

บทที่ 5

บทสรุป ปัญหาและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

พนักงานสอบสวนเป็นกลไกเบื้องต้นที่สำคัญ ในระบบบริหารกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของรัฐ ซึ่งนอกจากจะมีอำนาจรักษาความสงบเรียบร้อยในอำนาจหน้าที่โดยทั่วไป ด้วยการสืบสวนสอบสวน จับกุมตรวจค้น ฯลฯ อันเป็นการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมแล้ว ยังเป็นแกนกลางประสานต่อระบบเพื่อนำพาข้อมูลที่ได้รับจากการสืบสวนสอบสวนแล้วรวบรวมพยานหลักฐานพร้อมตัวผู้ต้องหา เสนอพนักงานอัยการฟ้องต่อศาล เพื่อวัตถุประสงค์จะทราบข้อเท็จจริง หรือพิสูจน์ความผิด ทั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อการลงโทษผู้กระทำความผิด (ปราบปราม) หรือบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย (ป้องกัน) หรือเพื่อความมุ่งหมายในทั้งสองประการก็ดี ภาระหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดไว้จากกล่าวได้ว่า "เป็นกระโถนทองพระโรง" ที่คอยรองรับในทุกขั้นตอนของการดำเนินกระบวนการสืบสวนสอบสวนจับกุม ตรวจค้น ฯลฯ ที่ได้กระทำไปเพื่อการแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานนำมาประมวลเก็บรวบรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนแล้วสรุปความเห็น "สั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง" ต่อไป ดังนั้นความสำคัญและจำเป็นเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพเชื่อมโยงประสานต่อกันในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของรัฐ เช่น อัยการและศาล จึงต้องยกระดับคุณภาพของพนักงานสอบสวนในทุกวิถีทางเพื่อให้ได้พนักงานสอบสวนที่มีคุณลักษณะที่ดีคือ "ริเริ่ม" (มีความคิดสร้างสรรค์ที่เป็นประโยชน์) "รอบรู้" (มีหลักและวิธีดำเนินการที่ถูกต้องเหมาะสม) "รวดเร็ว" (มีประสิทธิภาพและความสามารถในการดำเนินการ) "รอบคอบ" (มีการตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมอยู่เสมอ) และประการสำคัญจะต้องมีความ "รับผิดชอบ" สูงทั้งนี้เพื่อห้บรรลุวัตถุประสงค์ในการรักษาความสงบ "เรียบร้อย" อันอาจกล่าวยกย่องได้ว่า "เป็นพนักงานสอบสวนที่ดี อธิบดียิ่งก็เป็นได้"

บทบาทของพนักงานสอบสวนในการดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บนก่อนมีการกระทำความคิดเป็นอีกบทบาทหนึ่งที่พนักงานสอบสวนที่ดี จำเป็นต้องนำมาสู่เป้าหมายเพื่อลดอาชญากรรมในอาณาหน้าที่ต้องรับผิดชอบต่อสังคม เพราะการที่พนักงานสอบสวนได้เริ่มต้นใช้ "ดุลพินิจ" ดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บนกับ "บุคคลที่ก่อเหตุร้ายๆ" ย่อมหมายถึงการย่างก้าวไปสู่ขั้นตอนการสร้างอุปสรรคเพื่อการสกัดกั้น หรือปิดระบบการก่อตัวของอาชญากรรมในเบื้องต้น อันมีผลโดยตรงต่อบุคคลที่จะก่อเหตุร้าย ๆ ดังกล่าวมาให้กระทำความคิดได้เป็นอย่างดี แม้ว่าผลสุดท้ายจะทำให้ผลตอบสนองไม่รุนแรงถึงขั้นเป็นเหตุยั้งนำมาให้กระทำความคิดเด็ดขาดก็ตามแต่ผลของการดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บนดังกล่าว ย่อมสมความมุ่งหมายในการป้องกันอย่างสมบูรณ์ในรูปแบบนี้แล้ว ลักษณะการดำเนินกระบวนการดังกล่าวอาจกล่าวให้เป็นแนวทางไปสู่ความสำเร็จได้ว่า **"วิธีการเรียกประกันทัณฑ์บน แม้ไม่รุนแรง แต่รวดเร็ว และเรียบง่าย"** ความหมายก็คือ แม้บทบัญญัติในส่วนเกี่ยวกับการเรียกประกันทัณฑ์บนจะเป็นเพียงให้ศาลสั่งให้ผู้นั้นทักต้อนต่อศาลว่าจะไม่ก่อเหตุร้ายภายในเวลากำหนดซึ่งถือว่า "ไม่มีความรุนแรงดังเช่นเรื่องของการลงโทษ" แต่การดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บนนั้น พนักงานสอบสวนมีอำนาจดำเนินการได้อย่าง "รวดเร็ว โดยไม่ต้องมีหมายจับ" ในทุกกรณี เพราะเหตุว่าเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยที่แม้ว่ายังไม่มีการกระทำความคิดเกิดขึ้นพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 7 ได้บัญญัติให้ถือเสมือนเป็นความผิดอาญา พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจในการดำเนินกระบวนการทางอาญาด้วยการจับกุมตรวจค้น ฯลฯ โดยไม่ต้องมีหมายจับและกระทั้งเมื่อผู้ต้องหาได้ถูกจับกุมมาควบคุมตัวเพื่อการสอบสวน ก็มีหลักประกันคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยเร็ว เนื่องจากพนักงานสอบสวนต้องทำการสอบสวนให้เสร็จภายในระยะเวลากำหนด 48 ชั่วโมง ภายหลังจากจับกุมมาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนแล้ว จากการที่พนักงานสอบสวนสามารถดำเนินกระบวนการทางอาญาดังกล่าวได้อย่างรวดเร็วนี้เอง จึงก่อให้เกิด "ความสงบเรียบร้อย" ขึ้นในสังคมเป็นผลตามมา

การเรียกประกันทัศนคติ เป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยอย่างหนึ่งซึ่งมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีป้องกันสังคม (Social Defence Theory) ที่มุ่งให้เกิดความคุ้มครองป้องกันอันตรายใด ๆ มิให้เกิดขึ้นก่อนที่จะมีการเริ่มก่อตัวเป็นอาชญากรรมคุกคามสุจริตชนที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขให้เหมือนเดิมได้ สำหรับกรณีเช่นนี้ พนักงานสอบสวนจึงจะมีอำนาจดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัศนคตินั้น บัญหาอยู่ที่ "การไร้ดุลพินิจ" เริ่มต้นดำเนินกระบวนการทางอาญาจาก "สภาพอันตราย" ของบุคคลที่จะก่อเหตุร้ายนั้น แสดงอาการของความเป็นอันตรายที่ปรากฏออกมาแต่ไหนแต่ไรจึงเป็นเหตุให้เกิดความ "น่าเชื่อว่า" จะมีการก่อเหตุร้ายขึ้น ซึ่งในการพิจารณาดังกล่าว จะต้องมีการพิจารณาทั้ง "พฤติกรรมทางอาญา" และ "มาตรฐานในการกำหนดความน่าเชื่อถือ" ประกอบรวมกันว่า บุคคลดังกล่าวตกอยู่ในสภาพเช่นนั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่อาจพิจารณาไร้ดุลพินิจดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัศนคติได้โดยง่ายนัก เพราะเหตุเป็น เรื่องของการกำหนดคาดเหตุการณ์ในอนาคต ดังนั้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เบื้องต้น จึงมีหลักการพิจารณาคือ ต้องพิจารณาถึงสภาพอันตรายของบุคคล ซึ่งจะถูกกำหนดขึ้นโดยความจำเป็นที่บุคคลทั่วไปจะต้องได้รับการคุ้มครองป้องกัน (Protective need) โดยพิจารณาว่าสังคมสามารถทนทานต่ออันตรายที่จะเกิดขึ้นได้เพียงใด สามารถจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันสังคมได้เพียงใด และสิทธิของจำเลยในการได้รับการพิสูจน์สภาพอันตรายเป็นไปโดยเหมาะสมหรือไม่ สิ่งนี้เป็นเครื่องหมายกำหนดขอบเขตของสภาพอันตรายจึงเกิดปัญหาว่าความจำเป็นพื้นฐานในการไร้ดุลพินิจในการเรียกประกันทัศนคติที่ "เหมาะสม" ควรอยู่ในรูปลักษณะใด ระหว่างอำนาจในการควบคุมอาชญากรรมที่รวดเร็วเด็ดขาดตามหลักการควบคุมอาชญากรรมกับ การปกป้องคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามหลักการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ ซึ่งจากการศึกษาวิจัยพบว่า แม้หลักการทั้งสองจะมีลักษณะที่ขัดแย้งกัน แต่การขัดแย้งดังกล่าวก่อให้เกิด "หลักสายกลาง"¹ หรือ "เกณฑ์กลางในการไร้ดุลพินิจ"

1 การไร้ดุลพินิจจะต้องสอดคล้องกับคุณธรรมทางกฎหมายและขึ้นอยู่กับภาวะวิสัย ซึ่งหมายถึงความเป็นกลาง ไม่เข้าข้างตนเองและปราศจากอคติใด ๆ , อู วัชรวิทย์ คงสมบูรณ์, คัมภรยายการศึกษาระดับปริญญาโท วิชาวิธีพิจารณาความอาญาเปรียบเทียบ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขึ้นมาเป็นตัวกำหนดขอบเขตซึ่งกันและกันกล่าวคือ ขอบเขตอำนาจของ "พนักงานสอบสวน" กับ "สิทธิเสรีภาพของประชาชน" ต้องถูกจำกัดไว้เพื่อความเหมาะสมด้วยกันทั้งสองฝ่าย และขอบเขตที่เหมาะสมที่สุดอยู่ในระหว่างสายกลางนั้นก็คือ "เหตุอันสมควร" (probable cause) นั่นเอง

ดังนั้นพนักงานสอบสวนจะใช้ดุลพินิจดำเนินการเรียกประกันทัณฑ์บน เพื่อวัตถุประสงค์ในการปกป้องสังคมได้ก็แต่เพียงที่ "มีเหตุอันสมควร" เพื่อการกำจัดหรือลดความเป็นอันตรายจากบุคคลที่จะก่อเหตุร้ายๆ เท่านั้น พนักงานสอบสวนไม่อาจจะใช้โดยพลการได้เพราะจะทำให้เส้นแนวสายกลางระหว่างหลักการทั้งสองที่กล่าวมาอันเป็นเหตุให้เกิดภาวะโดย "ไม่มีเหตุอันสมควร" ก็ได้

ขอบเขต "เหตุอันสมควร" ที่เป็นปัจจัยพื้นฐานสำหรับพนักงานสอบสวนอันจะถือเป็นแนวปฏิบัติในการเรียกประกันทัณฑ์บน ก่อนมีการกระทำความคิด เพื่ออำมหิตหรือผลสมดังความมุ่งหมายนั้น ปัจจุบันยังไม่มีแนวทางที่ชัดเจนและเหมาะสม ในการปฏิบัติซึ่งอาจเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้การดำเนินการสอบสวนในเรื่องนี้ไม่บรรลุผลเท่าที่ควร พนักงานสอบสวนส่วนมากเกิดการลังเลสงสัยต่ออำนาจในการดำเนินการเรียกประกันทัณฑ์บน และมักหันเหไปดำเนินการเพื่อวัตถุประสงค์ในการลงโทษ (ช่องโหว่ ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกัน) ที่คุ้นเคยและมีแนวทางในการดำเนินการดีไว้ แต่ท้ายที่สุดของการดำเนินการคดีดังกล่าวมักถูกศาลพิพากษายกฟ้องปล่อยตัวจาเลยไปนานที่สุด

ดังนั้นเพื่อให้เกิด "แนวทาง" สำหรับพนักงานสอบสวนในการดำเนินการเรียกประกันทัณฑ์บน ก่อนมีการกระทำความคิด ที่เป็นการทำให้ความมั่นใจไม่เกิดการลังเลสงสัยในแนวทางดังกล่าว ผู้เขียนจึงได้ประมวลไว้เป็นข้อมูล โดยสรุปเป็นปัญหาและข้อเสนอแนะแก่วิทยาว่าดังต่อไปนี้

5.2 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

5.2.1 การกำหนด "เกณฑ์กลางในการไร้ดุลพินิจ" ที่เป็นแนวทางของพนักงานสอบสวนสำหรับดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บน ก่อนมีการกระทำความผิด

5.2.1.1 ปัญหาทางทฤษฎี มีปัญหาว่า "ความเหมาะสม" ในการไร้ดุลพินิจดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บน ควรจะอยู่ในรูปลักษณะใดระหว่างหลักการควบคุมอาชญากรรม (Crime Control Model) กับหลักการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน (Due Process Model) จึงจะเกิดประสิทธิภาพในการดำเนินกระบวนการดังกล่าว เพราะในการดำเนินกระบวนการทางอาญาใด ๆ ไม่อาจจะยึดหลักการใดหลักการหนึ่งเท่านั้น แต่จะยึดไว้ควบคู่กันไปจึงมีปัญหาว่าอะไรคือ "จุดสมดุล" ในระหว่างหลักการทั้งสองที่เป็นการเหมาะสมที่สุด กล่าวคือ เกิดประสิทธิภาพในการควบคุมอาชญากรรมได้สูงสุด และในขณะที่เดียวกันก็เกิดประโยชน์ในการคุ้มครองแก่ประชาชนมากที่สุด "อยู่ตรงจุดใด" ซึ่งอาจจะถือได้ว่าจุดนั้นคือ "เกณฑ์กลางในการไร้ดุลพินิจ" ที่เป็นแนวทางในการดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บน ก่อนมีการกระทำความผิดของพนักงานสอบสวน

ข้อเสนอแนะ ผู้เขียนมีความเห็นว่า แม้หลักการทั้งสองจะมีลักษณะที่ขัดแย้งกัน แต่การขัดแย้งกันดังกล่าวได้ก่อให้เกิด "หลักสายกลาง" หรือ "เกณฑ์กลางในการไร้ดุลพินิจ" ขึ้นมาเป็นตัวกำหนดขอบเขตซึ่งกันและกัน กล่าวคือขอบเขต"อำนาจของพนักงานสอบสวน" กับ "สิทธิเสรีภาพของประชาชน" ต้องถูกจำกัดไว้บ้างเพื่อความเหมาะสมด้วยกันทั้งสองฝ่ายโดยขอบเขตที่เหมาะสมที่สุดอยู่ระหว่างสายกลางนั้นก็คือ "เหตุอันสมควร" (probable cause) นั้นเอง

5.2.1.2 ปัญหาในทางปฏิบัติ จากที่ได้เสนอแนะไว้ข้าง

5.2.1.1 มีปัญหาต่อไปว่า ในทางปฏิบัติของพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับ "เหตุอันสมควร" ดังกล่าวมีแนวทางการประเมินจากพฤติการณ์ทางอาญา เพื่อนำมาประมวลเป็นข้อมูลสำหรับการปฏิบัติในการดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บนอย่างไร และนอกจากนี้จะมีการควบคุมตรวจสอบเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมถูกต้องอย่างไร

ข้อเสนอแนะ การประเมินพฤติการณ์ทางอาญา เพื่อผลการวินิจฉัยว่า "มีเหตุอันสมควร" หรือไม่ ที่จะทำให้นักงานสอบสวนเมื่ออำนาจดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บน ก่อนมีการกระทำความคิดเห็น ปัจจุบันยังเป็นปัญหาอยู่ กล่าวคือถ้าหากให้นักงานสอบสวนประเมินวินิจฉัยเสียเอง ก็จะทำให้ระบบการดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บนขาดหลักพื้นฐานในการควบคุมตรวจสอบไป อันอาจเป็นผลทำให้ขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายได้ เพราะความเป็นธรรมที่ประชาชนจะได้รับตามหลักการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน (Due Process Model) ในกรณีนี้ไม่มีการถ่วงดุลย์อำนาจไว้ และหากให้มีการควบคุมตรวจสอบจากองค์กรใด ๆ ภายหลังจากการดำเนินการกระบวนการดังกล่าวข้าง สิ้นสุดก็จะเป็นการวิ่งตามปัญหาที่จะหาที่สิ้นสุดมิได้ ผู้เขียนมีความเห็นว่า สมควรดำเนินการตัดไฟเสียแต่ต้นลม กล่าวคือในเบื้องต้น ศาลควรเป็นผู้วินิจฉัยปัญหาที่มีประเด็นเรื่อง "เหตุอันสมควร" ในการดำเนินการทางอาญาใด ๆ ไปพร้อม ๆ กับที่ได้มีคำพิพากษาตัดสินไว้ทุกเรื่อง (มิใช่มีเฉพาะแต่ในรายงานพิศดารที่ได้จดไว้ระหว่างการสืบข้อเท็จจริง ๆ) และหากศาลได้เริ่มต้นวินิจฉัยประเด็นปัญหาในเรื่อง "เหตุอันสมควร" ไว้ในคำพิพากษาให้กลับเคียงกันหลาย ๆ เรื่อง ในที่สุดก็จะเกิดเป็นแนวทางการปฏิบัติสำหรับพนักงานสอบสวนใช้เป็นแนวทางทางการดำเนินกระบวนการเรียกประกันทัณฑ์บน ก่อนมีการกระทำความคิดเห็นเป็นการให้หลักประกันแก่ประชาชนได้อย่างมั่นคงพอควร สำหรับปัญหาที่ว่าหากศาลได้วินิจฉัยตัดสินในประเด็นเรื่อง "เหตุอันสมควร" ไว้แล้ว จะเป็นการผูกมัดจากอำนาจของพนักงานสอบสวนให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของศาลหรือแนวทางที่ถือเป็นหลักดังกล่าว ซึ่งจะเปรียบเทียบกับสองคมได้นั้น ผู้เขียนเห็นว่า คำวินิจฉัยในประเด็นเรื่อง "เหตุอันสมควร" ของศาล มิใช่เป็นการผูกมัดในทุกกรณีที่เกิดเหตุสมควร เพราะเป็นเพียงข้อคิดและขอบเขตของทั้งสองฝ่าย (พนักงาน

สอบสวนกับประชาชน) ที่จะไม่ให้ฝ่ายใดมาส่งผ่านแนวพื้นฐานอันเป็นสายกลางที่ทั้งสองฝ่ายสมควรรักษาสภาพสมดุลนี้ไว้ให้มั่นคงตลอดไป หากสภาพสมดุลดังกล่าวยังคงอยู่ ความอีต้อัจฉริยะที่จะเกิดขึ้นในการดำเนินกระบวนการเรียกประกันที่ค้ำยันฯ ซึ่งกันและกันก็คงจะไม่มีอยู่อีกต่อไป

5.2.2 เนื่องจากวิธีการเพื่อความปลอดภัย (เรียกประกันที่ค้ำยัน) ก่อนมีการกระทำความคิด เป็นการป้องกันอาชญากรรมที่สมบูรณ์ที่สุด ดังนั้น ในการดำเนินกระบวนการทางอาญาของพนักงานสอบสวนในขั้นตอนก่อนมีการกระทำความคิด อาจเป็นการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนได้ง่าย เช่น สามารถดำเนินการจับกุมได้อย่างรวดเร็วไม่ต้องมีหมายจับ ฯลฯ อีกทั้งในการดำเนินกระบวนการเรียกประกันที่ค้ำยันกับบุคคลใด พนักงานสอบสวนจำเป็นต้องใช้ดุลพินิจในการดำเนินการตามที่เห็นว่าเป็นการสมควร ซึ่งจากผลการศึกษาวิจัยพบว่า การดำเนินกระบวนการของพนักงานสอบสวนมีขอบเขตการใช้ดุลพินิจอยู่ที่ "ต้องดำเนินการฯโดยมีเหตุอันสมควร" ซึ่งเป็นเกณฑ์กลางในการใช้ดุลพินิจตามหลักสายกลางนั่นเอง แต่มีปัญหาคือ ขอบเขตในเรื่องเหตุอันสมควรในการดำเนินกระบวนการเรียกประกันที่ค้ำยันยังไม่มีแนวทาง ซึ่งเป็นปัจจัยพื้นฐานที่เป็นหลักยึดในการดำเนินกระบวนการ ทำให้พนักงานสอบสวนส่วนมากเกิดความสงสัยในอำนาจที่จะดำเนินกระบวนการดังกล่าวเพื่อให้อยู่ในแนวทางเหมาะสมถูกต้องได้ อุบัติเหตุสำคัญดังกล่าว กลับทำให้พนักงานสอบสวนหันเหไปดำเนินการเพื่อการลงโทษในแนวทางที่เคยปฏิบัติและชัดเจนกว่า

ในเรื่องนี้ผู้เขียนมีความเห็นว่า ควรได้มีการศึกษาวิเคราะห์เพื่อให้ได้หลักเกณฑ์ "เหตุอันสมควร" ที่เป็นแนวทางสำหรับการใช้ดุลพินิจดำเนินการทางอาญาใด ๆ ของพนักงานสอบสวนต่อไป เพราะเหตุว่าในเรื่องดังกล่าวได้มีบัญญัติไว้ในกฎหมายหลายแห่ง แต่ไม่มีการอธิบายความหมายให้ชัดเจนลงไปว่าเป็นอย่างไร ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการดำเนินกระบวนการทางอาญาในทุกขั้นตอนในกระบวนการยุติธรรมตลอดทั้งในชั้นพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ และศาล

ข้อเสนอแนะ ควรมีการประสานความร่วมมือเพื่อหาวิธีแนวทางการดำเนินงาน กระบวนการเรียกประกันทัศนคติจากองค์กรหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องงานการดำเนินงาน กระบวนการทำให้เกิดความเข้าใจงานการบังคับใช้ตามระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่ได้วางแนวทางที่สอดคล้องกันไว้แล้ว (ดูระเบียบข้อบังคับดังกล่าวในภาคผนวก) ทั้งนี้เพื่อให้เกิดสภาพในการปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5.2.3 เนื่องจากปัจจุบันงานหน้าที่ของพนักงานสอบสวนมีจำนวนมาก หากมีการดำเนินงานเรียกประกันทัศนคติเพิ่มขึ้น อีกอาจเป็นเหตุให้พนักงานสอบสวนมีปริมาณงานในความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว กล่าวคือ แต่เดิมพนักงานสอบสวนมักจะดำเนินการลงโทษอย่างเดียว เมื่อมีการดำเนินคดีวิธีการเพื่อความปลอดภัย (เรียกประกันทัศนคติและอื่น ๆ) อาจเป็นเหตุให้ประสิทธิภาพการดำเนินคดีไม่ได้ผลเท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะ ควรเพิ่มจำนวนพนักงานสอบสวนขึ้นอีกให้เหมาะสมกับปริมาณงานที่ต้องรับผิดชอบ และจัดแบ่งงานในความรับผิดชอบออกเป็น 2 ส่วนแยกต่างหากจากกัน กล่าวคือ งานการดำเนินคดีวิธีการเพื่อความปลอดภัย กับงานการดำเนินคดีเพื่อวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำความผิด แต่ถ้ามีความจำเป็นที่พนักงานสอบสวนไม่เพียงพอ ผู้เขียนมีความเห็นว่า ควรเสริมงานในด้านวิธีการเพื่อความปลอดภัยให้กับฝ่ายที่มีหน้าที่ปกครองป้องกัน ซึ่งโดยปกติมีหน้าที่โดยตรงในการรักษาความสงบเรียบร้อยออกตรวจตราในพื้นที่อยู่แล้ว เห็นว่ามีความเหมาะสมมากกว่าตัวพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบสอบสวนคดีเสียอีก โดยแต่งตั้งให้ฝ่ายปกครองป้องกันดังกล่าว เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบการดำเนินกระบวนการในเรื่องวิธีการเพื่อความปลอดภัยดังกล่าว ก็จะทำให้มีความชัดเจนงานการสอบสวนและมีผู้ที่รับผิดชอบในเรื่องของวิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยตรงและผู้เขียนยังมีความเห็นอีกว่าเป็นการเสริมต่องานที่สอดคล้องกับกองวิธีการเพื่อความปลอดภัย สำนักอัยการสูงสุดอีกด้วย ดังนั้นในชั้นของศาลสมควรดำเนินการเป็นการสอดคล้องด้วยก็จะเป็นประโยชน์ในด้านการป้องกัน และการปราบปรามที่ครบวงจรควบคุมอาชญากรรมที่สมบูรณ์

5.2.4 ปัญหาการค้าเนคตีซื้อหาช่องโຈร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 210 ปัจจุบันมักได้รับคำตำหนิจากประชาชนและสื่อมวลชนทั่วทั้งไปว่า เจ้าพนักงานตำรวจมักจะใช้ดุลพินิจในการบังคับใช้ในลักษณะที่ส่อไปในทางที่ไม่ชอบ มีการจับกุมแบบเหวี่ยงแห ทั้งนี้เพื่อหวังผลในการปราบปรามอาชญากรรม และสอดคล้องกับนโยบายของรัฐในช่วงระยะเวลาหนึ่ง และผู้ถูกจับมักถูกปล่อยตัวหลังจากถูกควบคุมในชั้นสอบสวนได้ระยะเวลาหนึ่ง เพราะการพิสูจน์ให้เห็นถึงเจตนาของการสมคบเป็นสิ่งยากยิ่งที่จะให้ศาลเห็นคล้อยตามได้

ข้อเสนอแนะ พนักงานสอบสวนควรค้า เนคตีในซื้อหาจะก่อ เหตุร้ายให้เกิด อันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 46 (เรียกประกันทัณฑ์บน) แทนที่จะค้า เนคตีซื้อหาช่องโຈรดังกล่าว เพราะสามารถค้า เนคตี การจับกุมได้อย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องมีหมายจับ อีกทั้งการสืบพิสูจน์ความผิดของจำเลยในศาล โจทก์เพียงแต่สืบข้อเท็จจริงของอาการที่เป็นอันตราย (สภาพอันตภาพ) ของจำเลย ก็เป็นการเพียงพอแล้ว ซึ่งเป็นการพิสูจน์ให้เห็นได้ง่ายและชัดเจนกว่ากรณีการพิสูจน์ความผิดฐานช่องโຈร ซึ่งต้องพิสูจน์ถึงเจตนาของการสมคบว่ามีการตกลงปรึกษารือกันหรือไม่อย่างไร (ดูรายละเอียดในบทที่ 3)